

ולדעה זו, ריבוי בגדים הוא רק בשעת עבודה, ואף שבשבעת ימי המילואים התקדש אהרן בריבוי בגדים ללא עבודה, שהרי רק משה רבינו עבד בימים אלו, היינו משום שבימים אלו עדיין לא נצטוו אהרן לעבוד, אבל לאחר שנצטוו אהרן לעבוד, אין ריבוי בגדים ללא עבודה (גבורה ארי). ועיקר הטעם שריבוי בגדים הוא רק בשעת עבודה, יש שכתב שהוא משום שרק כשלוש את הבגדים לצורך עבודה יש לזה שם של לבישת בגדי כהונה, אבל אם לובשם שלא בשעת עבודה אין לזה שם של לבישת בגדי כהונה, ולכן אין זה חינוך לכהונה גדולה, אולם בשבעת ימי המילואים שאהרן נצטוו במפורש ללבוש בגדי כהונה ולא לעבוד, נחשבת הלבישה כלבישת בגדי כהונה אף ללא עבודה (מנחת אברהם עמ' נא, ע"פ ח"י הגר"ח [סטנסל] ס).

ואף שעדיין לא נתרבה שבעה ימים, מכל מקום רשאי לעבוד בבגדי כהן גדול ואין בכך משום יתור בגדים, משום שריבוי שבעה נצרך רק לעבודת יום הכיפורים, אבל לא לענין עבודה בשמונה בגדים [ראה מחלוקת בענין זה להלן]. או שמאחר שריבוי שבעה [לדעה זו] הוא דוקא בעבודה, מותר לו לעבוד בשמונה בגדים פעם אחת כל שבעה לצורך חינוכו (מנחת אברהם עמ' נג).

ויש שסובר, שריבוי שבעה הוא שלובש בגדי כהן גדול שבעה ימים, ואינו עובד בהם כלל (רמב"ם כלי המקדש ד, יא), כיון שבתוך שבעה של ריבוי נחשב לכתחילה ככהן הדיוט לכל דבר, ואם כן לכתחילה אסור לו לעבוד בשמונה בגדים, משום ייתור בגדים [אולם בדיעבד אינו חייב מיתה ואינו פוסל את עבודתו משום כך] (ע"פ כסף משנה שם, מרכבת המשנה שם, יב, וליקוטי הלכות בזבח תודה להלן יב, א, אולם ראה לעיל מדברי המנחת אברהם, שגם אם לבישת בגדי כהן גדול צריכה ריבוי שבעה יתכן שמוותר לו ללבושם בימי ריבוי לצורך חינוכו). ולדעה זו, עבודה בשמונה בגדים [בכל ימות השנה] מצריכה ריבוי שבעה, אולם יש סוברים שריבוי שבעה נצרך רק לעבודת יום הכיפורים (ראב"ד שם, וכע"ז ברש"י ד"ה אין לי אלא), שכיון שהוא מצווה ללבוש בגדי כהן גדול לחינוך, אין כאן יתור בגדים (ח"י הגר"ח [סטנסל] ג).

נְתַרְבָּה שְׁבַעָה וְנִמְשַׁח יוֹם אֶחָד נְתַרְבָּה יוֹם אֶחָד וְכוּ', והוא הדין אם נמשח יום אחד ונתרבה יום אחד, ולא הוצרך התנא להשמיענו זאת, כיון שלאחר שהשמיענו שמשפיק נתרבה יום אחד ונמשח שבעה, ונמשח יום אחד ונתרבה שבעה, פשוט שהוא הדין נתרבה יום אחד ונמשח יום אחד (רש"י, וראה פני יהושע). ובגמ' בהוריות (יא, ב) למדו מדרשה שכהן גדול מרובה בגדים שלא נמשח בשמן המשחה, כהן גדול גמור הוא, והברייתא כאן אינה חולקת על כך, שלא באה להשמיענו אלא שמשפיק חינוך של יום אחד, ולא שצריך גם משיחה וגם ריבוי (תוס' רא"ש, ועיין תוס' ישנים, וראה רמב"ן עה"ת ויקרא טז, לב, שגם בזמן שהיה שמן המשחה, מועיל ריבוי בגדים לקדשו, אולם ראה מהר"י קורקוס כלי המקדש ד, יג).

וְדִרְוֹת מְנָא לָן דְּלֵא מַעֲכָבָא, הרי בכמה פסוקים נאמרה 'סמיכה', ובקדשים הכלל הוא שאם שנה עליו הכותב הרי הוא מעכב (תוס' ישנים ותוס' רא"ש).

שָׂאֵם עֲשָׂאָה לְסַמִּיכָה שְׂרִי מְצוּה מְעַלָּה עֲלֵיו הַתְּנוּבָה כְּאֵילוּ לֹא כִפֵּר וְכִפֵּר, ו'לא כיפר' היינו שאין זו מצוה מן המובחר, ו'כיפר' היינו שאינו צריך להביא קרבן אחר, כיון שחטאו התכפר (רש"י). ומלשון הגמ' 'כאילו לא כיפר', משמע שקרבן בלי סמיכה אין בו רק חיסרון של מצות סמיכה, אלא חסר גם בכפרת הקרבן עצמו, ואם כן, אם עדיין לא זרקו את הדם, מצוה להביא קרבן נוסף ולסמוך עליו (מנחת אברהם עמ' מד, וראה עוד ריטב"א ד"ה מה, לגבי תנופה). ויש מפרשים, ש'לא כיפר' היינו שהקרבן אינו מכפר על ביטול מצות סמיכה, כיון שעבר על עבירה זו רק לאחר שחט את הקרבן בלי לסמוך עליו, והקרבן אינו מכפר על עבירה שעבר אחרי שחיטה, ו'כיפר' היינו על העבירה שעליה הביא את הקרבן (תוס' ישנים, ע"פ מסקנת הגמ' בזבחים ו, א, וראה גבורת ארי ורע"א שביארו מדוע רש"י מייאן בביאור זה).

יְב נַחֲמֵן בְּרִי יִצְחָק אָמַר תְּנוּפָה אֵיכָא בְּיַנְיָהוּ, ואין כאן מחלוקת בין האמוראים האם סמיכה מעכבת במילואים או תנופה מעכבת, אלא כל אחד מהם אמר דין אחר (תוס' ישנים, אולם ראה מרומי שדה).

וּמָה תְּלַמּוּד לּוֹמַר לְתְנוּפָה לְכַפֵּר שָׂאֵם עֲשָׂאָה לְתְנוּפָה וְכוּ', ולומדים כן מהפסוק (ויקרא יד, לא) 'ואם דל הוא ואין ידו משגת ולקח כבש אחד אשם לתנופה לכפר עליו', שמכיון שבפסוק זה נכתבה תנופה שלא במקומה, לומדים מזה שהתנופה אינה מעכבת בעיקר הקרבן, אלא רק למצוה מן המובחר (ריטב"א).

מְעַלָּה עֲלֵיו הַתְּנוּבָה כְּאֵילוּ לֹא כִפֵּר וְכִפֵּר, 'לא כיפר' שאין זו מצוה מן המובחר, ו'כיפר' שאינו צריך להביא קרבן אחר (רש"י סוכה לח, א ד"ה שהרי, וכשיטתו בתחילת העמ' לגבי סמיכה). ולמפרשים [ראה לעיל (ד"ה שאם)] בענין סמיכה ש'לא כיפר' על העבירה של ביטול הסמיכה כיון שעבר אותה רק אחרי השחיטה, גם כאן הכוונה ש'לא כיפר' על העבירה של ביטול התנופה. ואמנם בכל הקרבנות התנופה היא רק לאחר הזריקה, ופשוט הוא שקרבן אינו יכול לכפר על עבירה שעבר לאחר הזריקה, ולא שייך לומר על זה 'כאילו לא כיפר', אולם פסוק זה עוסק באשם מצורע שטעון תנופה מחיים, כך שמיד לאחר השחיטה הוא עובר בביטול התנופה (תוס' מנחות צג, ב ד"ה כאילו).

וְדִרְוֹת מְנָא לָן דְּלֵא מַעֲכָבָא מְדַקָּא תְנִי מְתַקִּינִי וְלֵא קְתַנִּי מְפָרִישִׁין, ואמנם עדיין יש לשאול על המשנה עצמה מנין לה שפרישה אינה מעכבת, אלא שלומדים כן ממה שנאמר בסמוך שריבוי שבעה ומשיחת שבעה אינם מעכבים (תוס' רא"ש ד"ה איבעית).

רִיבּוּי שְׁבַעָה, שכהן גדול שנתמנה צריך ללבוש את שמונת הבגדים של כהן גדול שבעה ימים רצופים בשעת עבודה (רש"י),